

Sablstan je svemir prazan, sterilan.
Čaklenim nas pogledom okružuje,
jata zvijezda nepomično pilje
kroz okrugle prozore od kristala.
Valja sada čuvat slike snovite
iz Dorisdola u moru ovome
gdje vode nema i ne biva se val,
sačuvat svaki san i osjećaj svak.
Uzdisaj je svaki kao lahor blag,
svaki jecaj vrelo, brod slijedi trag,
ko košuta zvijezđu Lire nagli,
umu je našem sve to u magli,
prostor-vrijeme ne možemo shvatit,
ni pedalj prostranstva tog obuhvatit.

Sve doima se ko skamenjeno,
u gòri vječnosti zaleđeno,
ko dijamant zarobljen u kristalu
koji u sebi beskraj zadržava
u dvorani neprelaznih daljina.
No sve riječi dosad istrošene,
na vode i planine potraćene,
na krajobraze te nepromišljene,
unaprijed iščupala je vrsta
ne misleć da riječi što ih troše
jednog dana potrebne će biti
gdje pripadaju: na ovome brodu
što put Lire jezdi sada svemirom.
Što preosta nama što vapimo za
riječi svakom odgovora beskrajnom,
nemjerljivo dalekome Hadu tom?

Pribježište tražimo od riječi
što utješno sve smanje, smežuraju.
Riječ „zvijezda“ prostaklukom posta,

međ grudi, međunožje je guraju.
Mozak naš sad je nakupina prosta;
njegovi nas čini u Had turaju.

16

Kroz vrata kao uvijek nadiru
ko na okretištu rijeke ljudi,
glasovi neki dopru iz žamora
što očaj, nadu i odvažnost nudi.

Pjesme pjevaju poneki glasovi
poput glasa mistika nekog zvuče
što za vatrootpornošću traga
u svemiru i Miminim vizijama:

„Sviće doba željeza lijevana,
odolijevanja ognju i studu,
dok usud oko mene vlada hudi.
Sviće doba željeza lijevana.“

Žamor jača i svi sad Mimu traže,
ko pred zidom plača puk zapomaže;
utjehom ih Mima stog snabdijeva,
nudeć slike iz dalekih krajeva.

Mima nas tješila prizorima raja,
satima u divoti svoj su sjali.
No blaženstvo došlo je do kraja,
ostasmo opet izgubljeni, mali.
U sjene mračne bajka ova tone,
ni snage ih Mimine više ne gone.

Drščući, polako svak od nas klone.